



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 140/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Semanom, advokátom, Majakovského 9, Bratislava, proti postupu Okresnej prokuratúry Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 368/23/2204, postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 8Tp/68/2023 a postupu Krajského súdu v Trnave a jeho uzneseníu z 9. januára 2024 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tpo/1/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi a rozhodnutím orgánov verejnej moci označenými v záhlaví tohto uznesenia, tiež zrušenia označeného rozhodnutia všeobecného súdu, prepustenia z väzby na slobodu a priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin ublíženia na zdraví, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie z 28. augusta 2023 a v rámci ktorého požiadal o prepustenie z väzby žiadosťou z 27. novembra 2023 adresovanou Okresnej prokuratúre Trnava, ktorá ju z dôvodu svojej miestnej nepríslušnosti postúpila Okresnej prokuratúre Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“). Okresná prokuratúra žiadosti sťažovateľa nevyhovela a predložila ju okresnému súdu, ktorý o nej rozhodol uznesením sp. zn. 8Tp/68/2023 z 13. decembra 2023 (ďalej len „prvostupňové väzobné

rozhodnutie“), ktorým ju zamietol a zároveň neprijal miernejšie alternatívne opatrenia nahradzujúce sťažovateľovu väzbu. O sťažnosti uplatnenej sťažovateľom proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6Tpo/1/2024 z 9. januára 2024 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), ktorým ju zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ v prvom rade dôvodí, že rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby trvalo takmer dva mesiace, čo považuje za neprimeranú dobu. Táto skutočnosť podľa jeho názoru je dôvodom na jeho prepustenie z väzby pri nahradení väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami. Konkretizuje, že konajúce súdy rozhodovali o jeho žiadosti štyridsaťdeväť dní od jej podania až po doručenie druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu obhajcovi sťažovateľa. Je tiež toho názoru, že konajúce súdy takýmto postupom eliminovali jeho právo na pravidelný prieskum dôvodnosti trvania väzby postupom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti takisto namieta, že je druhostupňové väzobné rozhodnutie krajského súdu nezákonné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu krajský súd neposkytol relevantnú odpoveď na otázky, ktoré predstrel v uplatnenej sťažnosti. V tejto súvislosti v podrobnostiach dôvodí, že v podanej sťažnosti uvádzal, že jeho konanie malo skratový charakter, keď skutok spáchal pod vplyvom viacerých okolností, po úteku do zahraničia sa však následne vrátil na územie Slovenskej republiky a k spáchaniu skutku sa potom v rámci trestného konania priznal, agresivita pritom nie je výraznou črtou jeho osobnosti, naznačenej situácii bol vystavený prvýkrát v živote a konajúci súd nesprávne posúdil jeho aktuálnu osobnú situáciu (finančnú situáciu v jeho firme). Takisto zastáva názor, že krajský súd dostatočne nevysvetlil dôvody brániace nahradeniu jeho väzby alternatívnymi opatreniami.

5. Vo všetkých uvedených skutočnostiach sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri posúdení jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Porušenie označených práv vidí sťažovateľ jednak v porušení požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí a tiež v arbitrárnosti druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu.

III.1. K porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

7. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“), a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie

o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 46 ods. 1 ústavy (nadväzne čl. 48 ods. 2 ústavy). V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy (príp. čl. 48 ods. 2 ústavy) a ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj z čl. 48 ods. 2 ústavy) a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi postupom dotknutých orgánov verejnej moci a tiež druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe a obsahom čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru na väzobné konanie) boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresnej prokuratúry, okresného súdu, dotknutým rozhodnutím krajského súdu a tiež jeho postupom posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnená.

III.2. K porušeniu čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 2 a 5 listiny a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru:

8. V prvom rade ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania a tiež na rýchlosť tohto prieskumu.

K porušeniu požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí:

9. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil a zrekapituloval tieto informácie relevantné pre posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

Svoju žiadosť o prepustenie z väzby predložil sťažovateľ 27. novembra 2023, avšak na nepríslušnej Okresnej prokuratúre Trnava, ktorá ju postúpila okresnej prokuratúre príslušnej pre jej vybavenie, a to 5. decembra 2023. Okresná prokuratúra k nej zaujala stanovisko 7. decembra 2023 nevyhovením žiadosti, pričom túto následne predložila okresnému súdu 8. decembra 2023. Väzobný výsluch pred okresným súdom sa uskutočnil 13. decembra 2023 a po jeho vykonaní okresný súd rozhodol prvostupňovým väzobným rozhodnutím toho istého dňa, pričom vzápätí po jeho vyhlásení podal proti nemu sťažovateľ sťažnosť. Prvostupňové väzobné rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 20. decembra 2023, sťažovateľ odôvodnenie uplatnenej sťažnosti predložil okresnému súdu 27. decembra 2023. Sťažnosť bola predložená krajskému súdu na rozhodnutie 3. januára 2024 a tento o nej rozhodol 9. januára 2024 a svoje rozhodnutie doručil obhajcovi sťažovateľa 16. januára 2024.

11. Z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že čistá celková doba konania pred okresnou prokuratúrou (doba, po ktorú sa žiadosť sťažovateľa nachádzala na Okresnej prokuratúre Trnava, rozhodne nemožno pričítať na vrub okresnej prokuratúre, ale na vrub sťažovateľovi, ktorý svoju žiadosť nesprávne doručil prokuratúre nepríslušnej pre jej vybavenie) predstavovala tri dni. Čistá dĺžka konania o žiadosti sťažovateľa pred okresným súdom zahŕňa celkovo dobu devätnásť dní (od 8. decembra 2023 po doručenie prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu sťažovateľovi do 20. decembra 2023 a doba od 27. decembra 2023 do 3. januára 2024). Napokon čistá dĺžka konania pred krajským súdom, ktorému bola sťažnosť na rozhodnutie predložená 3. januára 2024 a ktorý druhostupňové väzobné rozhodnutie doručil obhajcovi sťažovateľa 16. januára 2024, predstavuje trinásť dní.

12. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z informácií uvedených v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka konania pred okresnou prokuratúrou spolu s prvostupňovým konaním neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie v tejto prvotnej fáze trvalo celkovo dvadsaťdva dní. Celkovú dobu prvostupňového rozhodovania okresného súdu (spolu s počiatočnou fázou konania pred okresnou prokuratúrou) tak ústavný súd hodnotí ako na prvý pohľad akceptovateľnú, neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Pokiaľ ide o druhostupňové konanie, aj v tomto prípade je celková doba konania predstavujúca trinásť dní v zmysle ustálenej judikatúry akceptovateľná, neporušujúca požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o jeho väzobnej veci v rámci prvostupňového a druhostupňového väzobného konania pred okresnou prokuratúrou, okresným súdom a krajským súdom ako zjavne neopodstatnená.

K námietke arbitrárnosti druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu:

13. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také

odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

14. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zamerlal na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia v spojení s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu (inak povedané, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom). Z uvedených dôvodov sa oboznámil s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu, keďže podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, II. ÚS 198/2023), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

15. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento z hľadiska naplnenia materiálnych podmienok väzby u sťažovateľa považoval dôkaznú situáciu za dostatočne silnú pre konštatovanie dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku sťažovateľom. Na tomto mieste krajský súd poukázal ako na relevantný dôkaz na detailnú výpoveď poškodeného, ktorej autentickosť podporili ďalšie zabezpečené dôkazy, ako kamerový záznam, prehliadka vozidla poškodeného a miesto nálezu predmetu, s ktorým mal byť útok na poškodeného uskutočnený. Dôvodnosť obavy podporujúcej tzv. útekovú väzbu videl v konkrétnych skutočnostiach, za ktoré považoval správanie sťažovateľa, ktorý po skutku v podstate utiekol policajnej hliadke nachádzajúcej sa spolu s ním na mieste činu, následne opustil Slovenskú republiku, keď vycestoval do Chorvátska, kde zotrval dva dni, pričom počas predchádzajúcej komunikácie s manželkou nereflektoval na jej výzvy, aby neodchádzal a radšej spolupracoval s políciou. Takisto v reakcii na sťažnostné argumenty sťažovateľa, ktorý vylučoval možnosť ďalšieho útoku s ohľadom na existenciu rodinných väzieb, poukázal na obsah znaleckého posudku, ktorý sťažovateľa popisuje ako osobnosť s nedostatočnou sebareflexiou a so sklonom prezentovať sa v lepšom svetle v porovnaní so skutočnosťou, ktorá v interpersonálnych situáciách neprejavuje bližší emocionálny záujem o druhých a vzťahy využíva najmä na uspokojovanie vlastných potrieb. Dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa podporil okolnosťami, za ktorých mal byť vyšetrovaný skutok spáchaný, keď sťažovateľ, ktorý v porovnaní s predchádzajúcim obdobím odovzdával splátky svojho dlhu poškodenému priamo uňho, ho mal požiadať, aby prišiel do firmy sťažovateľa v neskorých večerných hodinách; keď fyzický útok kovovou tyčou na poškodeného nemal byť len jednorazový, ale mal pokračovať aj po tom, čo sa poškodený prebral z bezvedomia vo svojom vozidle, a keď sťažovateľ mal poškodeného, ktorému sa podarilo z vozidla utiecť, prenasledovať. Krajský súd uviedol, že takisto zohľadnil majetkovú situáciu sťažovateľa, ktorú hodnotil ako nestabilnú, keďže sťažovateľ v sťažnosti na jednej strane uvádzal, že jeho manželke sa podarilo ekonomickú situáciu vo firme vyriešiť, zároveň však upozorňoval, že v dôsledku jeho neprítomnosti pri pretrvávajúcej väzby nebude možné udržateľnosť tohto aktuálneho stavu zabezpečiť. Krajský súd svoje stanovisko k neprijatiu miernejších alternatívnych opatrení nahrádzajúcich väzbu sťažovateľa odkázal na charakter vyšetrovaného

skutku, ktorý nemal byť len jednorazovým napadnutím poškodeného, ale opakujúcim sa atakom spojeným s prenasledovaním poškodeného, tiež na nerešpektovanie príslušníkov polície na mieste skutku a na nereflektovanie sťažovateľa na SMS správy jeho manželky, ktorá ho od úteku do zahraničia odhovárala. Za takýchto okolností krajský súd nepovažoval špecifikované alternatívne opatrenia za dostatočne silné k eliminovaniu nebezpečenstva marenia vedeného konania útekou či skrývaním sa sťažovateľa a nebezpečenstva pokračovania v trestnej činnosti.

16. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu je ústavný súd toho názoru, že argumentácia, prostredníctvom ktorej bolo sťažovateľovi vysvetlené splnenie podmienok na jeho ďalšie zotrvanie vo väzbe a ktorou konajúci súd reagoval na sťažnostné námietky uplatnené sťažovateľom proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu, je vyčerpávajúca, logická a zodpovedajúca obsahu dotknutých ustanovení Trestného poriadku regulujúcich väzobné rozhodovanie. Podľa neho sa krajskému súdu podarilo v kontexte potvrdenia dôvodov preventívnej väzby dostatočne presvedčivým spôsobom vyvrátiť argumenty sťažovateľa o skratovom konaní. Ako správne poukázal krajský súd, ako skratové konanie rozhodne nemožno hodnotiť takpovediac vylákание poškodeného na stretnutie a opakované fyzické ataky voči poškodenému spojené s jeho následným prenasledovaním. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má teda výraznú oporu (okrem iného) v popise okolností, za ktorých mal byť skutok spáchaný, keď tieto okolnosti nasvedčujú skôr gradácii násilia voči poškodenému s pretrvávajúcim úmyslom dosiahnuť svoj cieľ (prenasledovanie unikajúceho poškodeného). Nezanedbateľný v tomto smere je aj súdom prezentovaný osobnostný profil sťažovateľa opierajúci sa o znalecký posudok, kde sú prezentované sťažovateľove záporné osobnostné rysy vypovedajúce o jeho tendenciách využívať vzťahy s inými ľuďmi na vlastné sebaapresadzovanie sa. Rovnako je ústavný súd toho názoru, že prezentovaný osobnostný profil sťažovateľa v spojení s konkrétnym, jednoznačne neštandardným správaním sťažovateľa predstavuje dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru konajúceho súdu o riziku marenia vedeného trestného stíhania v prípade pobytu sťažovateľa na slobode, a to nielen útekou, ale napr. skrývaním sa.

17. Druhostupňové väzobné rozhodnutie krajského súdu sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd uviedol dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

18. Vychádzajúc z prezentovaných čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v dotknutej časti ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

19. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Peter Molnár
predseda senátu